

KER SE JE PA ŠPELA VESELA VSE BOLJ RAZUMELA NA LONCE IN KUHALNICO KAKOR NA VARSTVO ŽIVALI, IN SE JE BILO BATI, DA SE HITRI, NAVIHANI BOBI MALO OKORNIM, DEBELIM ŠPELINIM ROKAM BRŽ IZMUZNE, JE GOSPA NAROČILA HLAPCU JERNEJU, NAJ BI JI BIL PRI ROKI, ČE BI ŠLO KAJ NAVZKRIŽ.

DR—DR—DR — SE ZAPRAŠE
KOLESA PO CESTI.

ŠTRBUNK—ŠTRBUNK BIJE BOBIJEVO SRČECE.

»JEHATA, JEHATA,« VZKLIKA ŠPELA, »TO BO GOSPODIČNA NUŠKA VESELA TEGA KUŽKA!«

»HI, HO, HEJ!« POGANJA HLAPEC JERNEJ VRANCA ČEZ DVA KLANCA IN ŠE NAPREJ, NAPREJ...

(Dalje prihodnjič.)

Solno polje.

(Kavkaška pravljica). NOLS.

Vas Lahič leži visoko v hribih in vsako mesto je prebivalcem od rok. Zbog tega jim je večkrat česa primanjkovalo, posebno soli. Da bi se izkopali iz te stiske, sta dva brata sklenila sejati sol. »Nikdar več je ne bo treba tovoriti iz mesta,« sta si mislila, »pa še zaslužila bova kaj!« Rečeno, storjeno. Posejala sta s soljo veliko njivo. In ko je na pomlad vse zazelenelo in zaklilo, je ostalo njuno polje črno in brez bilke.

»Zakaj neki najina sol ne poganja,« je dejal eden izmed bratov, »morda nama jo je kdo izmaknil?« »Treba se bo prepričati,« je dostavil drugi. Res sta šla na svoje solno polje, nad katerim je plesal roj mušic. »Tatovi, tatovi! Udri jih, udri jih!« Začelo se je strašno streljanje. Ko sta se utrudila, sta sedla, da bi kaj prigriznila. Med tem pa so že priletele mušice in najnesramnejša je sedla enemu izmed bratov na čelo. Previdno, ne da bi se ganil, je to povedal drugemu; le-ta je prijel svojo puško, pomiril, izprožil in res ubil mušico.

V jesenskem solncu.

*Pisane barve jesenske
toplo in živo goré,
v sklonjenem drevju hruške,
jabolka, slive zoré.*

*Grozdi so težki in sladki,
modro je mirno nebo,
tiho beli oblaki
preko goric gredo.*

*Rjavo, rumeno, višnjevo,
rdeče ves svet žari,
zlato solnce ga boža,
letino nam zori.*

*Kmalu ugasnejo barve,
skoro bo plod pobran,
gole bodo veje,
bela bo v snegu plan.*

Fran Roš.